

AVIZ
**referitor la propunerea legislativă pentru modificarea
art.11 din Legea nr.7/2006 privind statutul
funcționarului public parlamentar**

Analizând **propunerea legislativă pentru modificarea art.11 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar**, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.B283 din 7.06.2007,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.46(3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

I. Observații generale

1. Propunerea legislativă are ca obiect modificarea alin.(1) lit.a) și f) din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar.

Noutatea reglementării constă în modificarea dispozițiilor actuale, în sensul că o persoană poate ocupa o funcție publică parlamentară în structurile de specialitate ale Parlamentului dacă are cetățenia **uneia din țările membre ale Uniunii Europene și reședința în România**, motivat de faptul că unul din drepturile cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene este dreptul la muncă și studiu în celelalte state membre, beneficiind de tratament egal în ceea ce privește angajarea, condițiile de

muncă, condițiile de intrare și remunerație, cu cetățenii statului respectiv, astfel cum rezultă din Expunerea de motive.

Totodată, în cazul în care persoana care dorește să ocupe o funcție publică parlamentară în structurile de specialitate ale Parlamentului a săvârșit infracțiuni, se consideră impediment numai condamnarea definitivă pentru săvârșirea unei infracțiuni **cu intenție**.

Precizăm că, de la adoptarea Legii nr.7/2006 și până în prezent, au mai fost formulate un număr de 8 propuneri legislative aflate în diferite stadii de dezbatere, astfel că, pentru evitarea adoptării unor soluții paralele sau contradictorii, este necesară luarea în dezbatere împreună.

În raport cu conținutul său normativ propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice ca și legea de bază supusă intervenției legislative, iar în aplicarea dispozițiilor art.75 alin.(1) din Constituție, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

2. Una din cele patru libertăți fundamentale pe care se întemeiază construcția comunitară este libertatea de circulație a persoanelor, cu cele două aspecte ale sale: libertatea de circulație a lucrătorilor și libertatea de stabilire. Deosebirea principală între cele laturi ale aceleiași libertăți constă în faptul că, de libertatea de stabilire poate face uz doar cel care exercită o profesie liberală, în timp ce termenul de lucrători, în sensul dreptului comunitar, așa cum a fost el precizat de Curtea de Justiție a Comunităților Europene, se referă la persoanele care, într-o perioadă determinată de timp, exercită o profesie neliberală pentru care sunt remunerate.

În lumina acestei diferențieri din dreptul comunitar, dat fiind că funcționarul public parlamentar nu poate fi considerat că exercită o profesie liberală, ci neliberală, ne vom referi, în continuare, în special, la libertatea de circulație a lucrătorilor.

Astfel, potrivit art.39 (fostul 48) din Tratatul instituind Comunitatea Europeană (TCE), libera circulație a lucrătorilor este garantată în interiorul Comunității Europene.

Libertatea de circulație implică înlăturarea oricărei discriminări bazate pe motive de naționalitate între lucrătorii statelor membre, în ceea ce privește remunerarea, angajarea și alte condiții de muncă și angajare (art.39 parag.2).

Libertatea de circulație poate cunoaște și **restrângeri**, bazate motive imperative de interes general, dar, numai în două situații strict delimitate.

Mai întâi, în conformitate cu prevederile art.39 parag.3 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, libera circulație a lucrătorilor poate fi limitată pentru motive de ordine, securitate sau sănătate publică.

În al doilea rând, potrivit dispoziției din parag.4, **art.39 nu se aplică angajărilor în serviciul public**, avându-se în vedere locurile de muncă din administrația publică, așa cum au fost ele ulterior circumstanțiate, prin deciziile Curții de Justiție a Comunităților Europene și caracterizate prin necesitatea existenței unei legături deosebite a persoanei cu realitățile statului.

Astfel, în *Decizia C.149/79 Comisia versus Belgia*, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a statuat că „*astfel de posturi prezumă în fapt, din partea celor care le ocupă, existența unei legături speciale de loialitate față de stat și reciprocitatea drepturilor și îndatoririlor care constituie fundamentul obligației de naționalitate*”.

În aceeași decizie, dar și în altele subsecvente (cu titlu de exemplu - *Decizia C.473/93 Comisia versus Luxemburg*, *Decizia C.283/99 Comisia versus Italia*, *Decizia C.173/94 Comisia versus Belgia*, *Decizia C.114/97 Comisia versus Spania*) Curtea de Justiție a apreciat că, pentru ocuparea posturilor care sunt vizate de derogarea de la libertatea de circulație a persoanelor, este necesar ca activitățile pe care le presupun „*să implice participarea directă sau indirectă la exercitarea competențelor conferite de dreptul public și răspunderea pentru salvagardarea intereselor generale ale statului ori ale altor autorități*”. Este cazul sectoarelor care privesc activități specifice administrației publice și autorităților publice: locurile de muncă din ministere și bănci centrale, poliția, sistemul judiciar, forțele armate, autoritățile fiscale, corpul diplomatic, **autoritățile care elaborează actele normative și cele care monitorizează aplicarea legislației.**

Excepția de la libera circulație a persoanelor cu privire la angajarea în serviciul public, este reflectată și în Constituția României, republicată, care prevede în art.16 alin.(3) că „funcțiile și demnitățile publice, civile

sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară (...).”

Așadar, prevederile constituționale, concordante cu cele ale Tratatului instituind Comunitatea Europeană, au impus drept **condiție primordială pentru ocuparea unei funcții publice, cetățenia română**, căreia i se adaugă o **a doua condiție** esențială, și anume **existența domiciliului, nu doar a reședinței, în România**.

Dispozițiile art.16 alin.(3) din Constituție, coroborate cu dispozițiile art.39 parag.4 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, dar și jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene în materia libertății de circulație a persoanelor, converg spre concluzia potrivit căreia **pentru a accede la o funcție publică**, în structurile de specialitate ale Parlamentului, o persoană trebuie să îndeplinească, mai întâi de toate, două condiții esențiale – să aibă **cetățenia română și domiciliul în România**.

Din propunerea de modificare a art.11 alin.(1) lit.a) din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, în sensul ca o persoană să poată ocupa o funcție publică parlamentară dacă îndeplinește, între condițiile cerute, și pe acelea de a avea **cetățenia unuia din statele membre ale Uniunii Europene și reședința în România**, rezultă că persoana respectivă ar putea fi sau nu cetățean român, fără a fi necesară stabilirea domiciliului în România, ci doar a reședinței. Or, o asemenea dispoziție **ar contraveni prevederilor art.16 alin.(3) din Constituție**, mai sus citate.

Cu toate acestea, dispoziția constituțională invocată, nu exclude posibilitatea ca persoana respectivă să aibă, în afara cetățeniei române și cetățenia unui alt stat membru al Uniunii Europene, precum și domiciliul în România, fiindu-i, astfel, asigurat dreptul de accede la o funcție publică parlamentară, bineînțeles, cu îndeplinirea și a celorlalte condiții prevăzute în art.11 din Legea nr.7/1996.

II. Observații la textul propunerii legislative

În situația în care **se va renunța la prevederea neconstituțională** prin care, pentru a accede la o funcție publică parlamentară, se cere **doar** îndeplinirea condițiilor cetățeniei unui stat membru al Uniunii Europene și a reședinței în România, nu și a obligativității cetățeniei române și a

domiciliului în România, din considerente vizând redactarea și respectarea normelor de tehnică legislativă, formulăm următoarele observații și propuneri:

1. La **titlu**, întrucât conform dispozițiilor art.74 alin.(4) din Constituție, republicată, propunerile legislative pot fi formulate numai în forma cerută pentru proiectele de legi, expresia „Propunere legislativă” trebuie înlocuită cu substantivul „Lege”.

Totodată, având în vedere că intervenția legislativă vizează numai modificarea alin.(1) lit.a) și f) al art.11 din Legea nr.7/2006, acest aspect trebuie să rezulte chiar din titlu, potrivit practicii consacrate pentru astfel de situații.

În considerarea acestor observații, este necesară reformularea astfel:

„**Lege pentru modificarea art.11 alin.(1) lit.a) și f) din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar**”

2. Potrivit dispozițiilor art.40 alin.(2) din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după titlu trebuie redată formula introductivă, care cuprinde denumirea autorității emitente și exprimarea hotărârii de adoptare a legii, în următoarea redactare:

„Parlamentul României adoptă prezenta lege”

3. În acord cu observația formulată la pct.1, supra, referitoare la faptul că intervenția legislativă nu vizează întregul articol, ci numai lit.a) și f) ale alin.(1), precum și pentru redarea intervențiilor legislative suferite de actul normativ vizat, după intrarea în vigoare, dat fiind că acesta a fost completat prin Legea nr.120/2007 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal, partea dispozitivă a articolului unic trebuie reformulată astfel:

„Articol unic. - La alineatul (1) al articolului 11 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, cu completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.35 din 16 ianuarie 2006, literele a) și f) se modifică și vor avea următorul cuprins:”

În continuare se vor reda numai textele lit.a) și f), încadrate între ghilimele, urmând ca celelalte texte nemodificate să se elimine.

Totodată, se va elimina și sintagma „Litera a) a alineatului (1) articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:”

4. La textul **lit.a)**, având în vedere observația formulată la pct.I.5, propunem următoarea redactare:

„a) are cetățenia **română sau și pe cea a unui stat membru al Uniunii Europene, domiciliul** în România și capacitate deplină de exercițiu”.

5. La **lit.f)**, pentru îmbunătățirea exprimării, propunem următorul text:

„f) nu a fost condamnată definitiv **pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni**, care o face nedemnă pentru exercitarea unei funcții publice”.

PREȘEDINTE

dr. Dragoș ILIESCU

București

Nr. 884/3.07.2007.